

Jedna z nejstarších místních komunikací, dříve zvaná **Olšanská** nebo – podle směru ke hřbitovu – **Umrlčí cesta**. Po probourání hradeb navázala na Hybernskou ulici a v roce 1875 byla oficiálně pojmenována Karlova. V letech 1940–1945 se nazývala **Lutherova**, poté 1945–1946 opět Karlova, od roku 1946 **Kalininova**, současný název nese od roku 1990. V okolí ulice se dříve nacházely usedlosti Šubrtka, Boudečka, Dolní Sklenářka a Reismanka, později osamocené stojící vily a jednopatrové domy. V průběhu 80. a 90. let 19. stol. byla celá ulice zastavěna činžovními domy. Do konce 80. let byly dokončeny terénní úpravy, bylo instalováno elektrické osvětlení a vysázeno stromořadí. Ulicí vedla od roku 1897 z vnitřní Prahy trať elektrické tramvaje se zastávkami u Bulhara, u plynárny a u Krásovy ulice, pokračovala Táborskou ulicí přes Floru na Vinohrady. Orientační čísla domů se měnila s postupující zástavbou, současné číslování existuje od roku 1940.

Seifertova 2–8/1840

V jednom z bytových křídel bývalého Všeobecného penzijního ústavu bydlel v č. 2 herec a operní pěvec **JAN FIFKA** (24. 9. 1889, Kolín – 12. 10. 1969, Praha). Byl synem kolínského lékárníka Antonína Fífky a Vojtěšky, roz. Svobodové, která byla dcerou rady c. k. zemského soudu v Praze. Po maturitě začal studovat na Stavební fakultě Vysokého učení technického v Praze, ale studia opustil a soukromě se zdokonaloval ve zpěvu. V roce 1916 byl jako barytonista angažován pro menší role a alternace do operního sboru Národního divadla v Praze, kde setrval do roku 1926, později se pro ušní chorobu pěvecky uplatňoval pouze pohostinsky, na koncertech a v rozhlase. Ve 30. letech organizačně vypomáhal řediteli Východočeského divadla a v Uranii, uplatnil se také jako libretista a textař, českými texty např. opatřil zahraniční melodie zpívané R. A. Dvorským nebo Jiřinou Salačovou. Zahrál si i ve filmu, v roce 1920 postavu hudebního skladatele Žatkovského v dramatu Václava Binovce *Plameny života* a o tři roky později lékaře ve filmu Svatopluka Innemanna *Bud' připraven*. K filmování se vrátil až ve 40. letech, vytvořil několik epizodních rolí ve filmech (*Tanečnice*, *Čtrnáctý u stolu*, *U pěti veverek*, *Sobota*, *Velký případ* ad.). Naposledy se objevil ve filmu *O ševci Matoušovi* v roce 1948, poté veřejně nevystupoval.

Zdroj: Česko-slovenská filmová databáze (online).

Seifertova 3/32

Činžovní dům s novorenesanční fasádou, původně třípatrový, byl postaven podle projektu arch. Bedřicha Tesaře (1835–1890) firmou karlínského stavi-

tele Josefa Blechy v letech 1879–1880. V hlavním křídle domu do Seifertovy ul. byly reprezentativní byty, velká péče byla věnována zejména interiérům bytu majitele, opatřeným bohatou štukovou výzdobou a benátskými lustry, kde světlá

výška místností dosahovala až 4 m. Užší křídlo do Příběnické ul. má také bohatě dekorovanou fasádu, ale je pavlačové a mělo menší byty. Nad okny druhého patra v nárožním rizalitu jsou do frontonů vkomponovány kartuše s iniciálami

prvního majitele Aloise Stuchlíka. Na rozlehlé nádvoří navazovala romanticky pojatá zahrada, ze které se do současnosti dochovalo jen torzo, část kašny a pozdně klasicistní keramické plastiky antických bohyň z dílny Václava Jana Sommerschuha (1825–1892).

Prvním majitelem domu byl Alois Stuchlík, později vdova po něm Amalie Stuchlíková a děti Alexis, Konstantin, Vladimír, Otakar a Zdenka. Rodina se do domu nastěhovala hned po jeho dokončení v roce 1880, předtím bydlela v Hyberské ul. v Praze.

ALOIS STUHLÍK (1833–1894), pražský měšťan, obchodník, špeditér, císař-

ský rada, majitel usedlosti Komotovka, se stal předobrazem postavy Martina Nedobyla z pentologie Vladimíra Neffa (romány *Sňatky z rozumu*, *Císařské fialky*, *Zlá krev*, *Veselá vdova*, *Královský vozataj*). Špeditérskou firmu měl od 60. let v dnes již neexistujícím domě U Voglů čp. 1005 v Hyberské ul. naproti nádraží, později na Senovážném nám., v 70. letech byl současně zástupcem plzeňského Měšťanského pivovaru pro Prahu a okolí. Byl činný v řadě korporací, ve spolku Merkur a v Obchodní a živnostenské komoře, členem Spolku pro vystavění akademického domu v Praze, na Žižkově byl v roce 1883 zvolen do výboru Spolku pro vystavění katolického chrámu. Od 3. 5. 1873 byl ženatý s Amálií/Amélií, roz. Lautenschlagerovou (1856–1932), z jejich manželství se narodilo pět dětí:

Nejstarší syn **ALEXIS STUHLÍK** (16. 10. 1875 – 8. 7. 1936) absolvoval Pražskou konzervatoř, byl houslistou, členem Pražského komorního smyčcového kvarteta, operním a koncertním pěvcem a učitelem zpěvu. Dne 11. 11. 1899 se v Karlíně ože-

nil s dcerou majitele domu Marií/Mindou, roz. Kundrátovou (1879–1952), z manželství se narodil syn René (1905–?), ve 30. letech nadporučík dělostřelectva, a dcera Alexandra/Saša, provd. Goldschmidtová. V letech 1899–1902 bydleli v Praze v Lazarské ul. 5, jinak zde v domě. V roce 1925 se manželé rozvedli, Alexis se podruhé oženil s Olgou, o které se nám nepodařilo najít žádné údaje.

Syn **KONSTANTIN STUHLÍK** (21. 7. 1877 až 12. 4. 1949) se stal akademickým malířem. Malířství studoval u Václava Jansy (1859–1912), Adolfa Kaufmanna (1848–1916) ve Vídni a v soukromé škole Antonína Slavička (1870–1910), v letech 1905–1909 na pražské Akademii u prof. Vlaha Bukovace (1855–1922) a prof. Hanuše Schwaigera (1854 až 1912). Zpočátku se věnoval krajinářství, vytvořil např. obrazy *Suché skály*, *Jarmark v Potštejně*, *Z lesa proti slunci*, *Domažlické náměstí po mši*, *Nedělní návrat do Postřekova*, *Cestou z klenečského kostela*, *Na návsi ve Stráži*, *Zahrada v ranním slunci*, *Trh v Železném Brodě*, *Po žních v Potštejně*, *Za stodolou*. Později, údajně pod vlivem své manželky, maloval téměř výhradně portréty. Kromě členů své rodiny a příbuzných manželky vytvořil portréty např. baronky Alžběty Parish-Oppersdorfové, hraběte Leopolda Sternberga, barona Jana Skrbenského, baronky Malvíny Skrbenské, hraběnky Eleonory Kinské, hraběte Clam-Gallasse, knížete a kněžny z Lobkovic, hraběte Jana Lažanského, hraběnky Idy Lažanské-Schwarzenbergové aj. Byl členem Jednoty výtvarných umělců, se kterou několikrát vystavoval v Obecním domě, v Moderní galerii byl vystaven jeho obraz *Interieur* (tempera na plátně, 1913), dvě krajinomalby byly v galerii Russel v New Yorku.

Dne 17. 5. 1919 se oženil s Annou, roz. Kolovrat-Krakovskou (1865–1934), ovd. Dobřenskou, žili v Potštejně ve vile Meran, po smrti manželky bydlel Konstantin opět v Praze. Anniným prvním manželem byl Jan Antonín Dobřenský z Dobřenic (1854–1900), sňatek uzavřeli v roce 1887, měli syny Antonína (1889–1915) a Jindřicha (1892–1945). Jan Antonín byl synem majitelů potštejnského panství a zámku Prokopa Jana ml. Dobřenského z Dobřenic (1813–1873) a Alžběty, roz. Harbuval-Chamaré

(1831–1893). Rod Dobřenských držel Potštejn do roku 1945, kdy jim byl veškerý majetek zabaven.

Zdroj: Toman, Prokop: Nový slovník československých výtvarných umělců. 2. díl, L–Ž. Praha: Tvar, 1950.

VLADIMÍR STUHLÍK (27. 1. 1880–22. 5. 1933) vystudoval obchodní akademii, byl továrníkem. U Sv. Ignáce v Praze se 4. 3. 1905 oženil s Pavlou, roz. Mastnou (1882–1978), dcerou vrchního ředitele Živnobanky Vojtěcha Mastného (1842 až 1902) a Pavly, roz. Steinerové (1852 až 1915). Jejimi bratry byli JUS. Theodor Mastný (1892–1917), MUDr. Antonín Mastný (1875–1945), spoluzakladatel Lékařského muzea a Numismatické společnosti československé, a JUDr. Vojtěch Mastný (1874–1954), diplomat, který zde v domě také krátce bydlel.

Diplomat Vojtěch Mastný (18. 3. 1874 až 16. 11. 1954) vystudoval práva na České Karlo-Ferdinandově univerzitě, od roku 1902 až do vzniku republiky byl ve službách Zemského výboru. V roce 1919 přešel na Ministerstvo zahraničních věcí, účastnil se interpretace mírových smluv, v období 1919–1920 přednášel mezinárodní právo na právnické fakultě a vedl kurzy pro přípravu úředníků zahraniční diplomatické a konzulární služby. V květnu 1920 byl jmenován vyslancem ČSR v Londýně, v roce 1925 v Římě. Pro své odborné kvality byl pak vyslán do Berlína, kde působil od roku 1932 až do vzniku protektorátu a usiloval o smírné řešení narůstající konfliktní situace mezi ČSR a Německem. Byl uznávaným odborníkem na mezinárodní právo, místopředsedou Asociace pro mezinárodní právo (International Law Association), jejíž československé sekci předsedal. V roce 1924 se stal členem Komitétu pro postupnou kodifikaci mezinárodního práva při Společnosti národů, byl i předsedou československé sekce Společnosti pro mezinárodní právo. Po skončení diplomatické dráhy se vrátil do Prahy, stal se předsedou správní rady brněnské Zbrojovky a před koncem okupace i prezidentem správní rady Živnobanky (1942–1945). Po květnu 1945 žil v ústraní v Praze.

Vladimír a Pavla Stuchlíkovi měli jediného syna Vojtěcha (22. 12. 1906–22. 3. 1939), JUDr., který vystudoval práva na UK v Praze (1924–1930), byl prokuristou firmy Explosia (dříve Čsl. akciové továrny na látky výbušné v Praze), bydlel zde v domě s manželkou Marií.

ING. OTAKAR STUHLÍK (11. 8. 1882–?) byl stavebním inženýrem, vrchním odborným radou. Dne 4. 10. 1919 se

u Sv. Prokopa oženil s dcerou učitele z Mladé Boleslavi Boženou, roz. Pickovou (1886–?), bydleli zde.

Nejmladší potomek Aloise a Amalie Stuchlíkových dcera Zdenka/Sidonie (10. 10. 1887 – 1954) se 2. 6. 1908 u Sv. Prokopa provdala za pražského velkoobchodníka, majitele železářství Na Příkopěch Vladimíra Neffa (31. 8. 1881 – ?), z jejich manželství se narodil syn Vladimír, budoucí spisovatel. V letech 1908–1910 bydleli Neffovi v Josefově, od roku 1910 opět zde v domě. Zdenka v roce 1930 koupila od proboštví nejdůstojnější Metropolitní kapituly u sv. Víta na Hradě pražském parcelu v Dejvicích za 263 377 Kč.

Vladimír Neff (13. 6. 1909 – 2. 7. 1983), prozaik, dramatik, překladatel. Jeho neznámějším dílem je pentalogie *Sňatky z rozumu, Císařské falky, Zlá krev, Veselá vdova, Královský vozač*, která na osudech pražských rodin Bornů a Nedobylů líčí vývoj české společnosti od poloviny 19. století do roku 1945. Sága byla částečně inspirována osobností Aloise Stuchlíka a tímto domem.

Vladimír se v roce 1944 oženil s Vlastimilou, roz. Horákovou (25. 9. 1903 – 12. 2. 1980), herečkou, překladatelkou a autorkou divadelních her, která vystupovala a publikovala pod jménem Vlasta Petrovičová. Jejich synem je redaktor a publicista Ondřej Neff alias Aston (* 1945).

V roce 1880 se do domu nastěhovali také rodiče Amalie Stuchlíkové, c. k. zemský jubilejní rada Václav Lautenschlager (1804 – před 1888) a Amalie, roz. Hlavsová (1812–1888), a jejich starší dcera Beatrix se svou rodinou. Beatrix/Božena (1850–1908) byla provdaná za obchodníka v kůžích Jindřicha Kavallu (1845–1893), měli dcery Vilemínu (1878–?), absolventku Minervy, která se v r. 1897 provdala za MUDr. Rudolfa Straku (1865–?), c. k. plukovního lékaře, pocházejícího z Potštejna, po sňatku bydleli na Smíchově; dále Amalii (1879–?) a Jindřišku (1881–?), prvorozený syn Jindřich zemřel jako dítě.

O čtyři roky později se stala obyvatelkou domu i prostřední dcera Lautenschlagerových Vilemína (1852–1899), provdaná Krütznarová. Její manžel, pražský měšťan JUDr. Emanuel Krütznar (1836–1917) byl zemským advokátem, kancelář měl v Hybernské ulici. Z jejich manželství se nardi-

lo šest dětí, dospělosti se dožili synové Achilles (1876 – před 1935), JUDr., účetní oficiál, s manželkou Ceserní (1882–?) bydleli od roku 1912 v Příběnické 8, vdova ve 30. letech zde v domě; Emanuel (1877–?), úředník; Ludvík (1879–1942), MUDr., ušní, nosní a krční lékař, v roce 1905 se oženil s Marií, roz. Hekschovou (1883–?), poté bydleli v Praze na Novém Městě.

Dalším obyvatelkou domu byl **CHARLES LECLAIRE** (1854–1899), profesor francouzštiny Německé obchodní akademie v Praze. Od 70. let se účastnil pražského společenského života, pořádal literární přednášky a causerie, často dobročinné, soukromě vyučoval francouzštinu. Byl činný ve spolku Französischer, belgischer und schweizerischer Hilfsverein (Société de secours française, belge et

suisse), který podporoval nemajetné frankofonní návštěvníky Prahy. V letech 1878–1884 vydával v Praze časopis *Le pragois journal littéraire*, jehož redaktorem byl dramatik, divadelní kritik a překladatel Emanuel Bozděch (1841 – asi 1889).

Charles Leclaire pocházel z Lyonu, narodil se jako nemanželský syn Celestiny, roz. Guégan (1825–?), a Karla Theodora Leclaire (1817–1885), v roce 1898 mu byla povolena změna původní podoby jeho jména Guégan-Leclaire na Leclaire. Dne 20. 9. 1880 se v Praze u Sv. Jakuba oženil s Františkou, roz. Zvěřinovou (1862–?), dcerou krejčovského mistra, poté bydleli na několika místech Starého a Nového Města, kde se narodily jejich děti Charlotte, René a Marta. Zde v domě žili od roku 1891 do konce

Charlesova života, Františka s dětmi se pak přestěhovala do domu č. 7 v této ulici a v roce 1908 na Vinohrady. Františka Leclairiová působila v roce 1900 jako reprezentantka komitétu Obchodní a živnostenské komory na světové výstavě v Paříži a návštěvníkům české expozice (Český interiér) poskytovala požadované informace (Politik, 1. 8. 1900, ranní vyd., s. 9).

Dcera Charlotte (1882–?) se 11. 5. 1909 na Vinohradech provdala za asistenta c. k. st. dráhy Fridricha Bolzana šl. z Kronstättu (1877–?), od roku 1911 bydleli na Vinohradech. Syn René (1886–?) se věnoval vojenské kariéře. Dcera Marta (1891–?) se 21. 11. 1910 na Vinohradech provdala za c. k. poštovního koncipistu JUDr. Karla Trapla, poté bydleli na Vinohradech a později v Bubenči. JUDr. Karel Trapl (31. 8. 1881, Chrudim – 7. 4. 1940, Praha) byl synem ředitele chrudimského gymnázia, po studiích a soudní praxi působil na Poštovním ředitelství v Praze, roku 1926 byl jmenován prezidentem Poštovního šekového úřadu a po jeho transformaci na Poštovní spořitelnu (1930) zastával funkci jejího prvního guvernéra. V roce 1931 byl jmenován ministrem

financí, úřad opustil ze zdravotních důvodů roku 1936.

V letech 1881–1887 zde žil průmyslník a velkoobchodník **BENJAMIN SZALATNAY** (4. 7. 1841, Moravec – 7. 2. 1925, Praha), majitel firmy Szalatnay & Kröschel v Husitské 34. Byl nejmladším synem evangelického faráře Jana Szalatnaye (1793–1877) a na rozdíl od starších bratrů, kteří pokračovali v rodinné tradici evangelických duchovních, se věnoval obchodu.

Česká větev uherské rodiny Szalatnayů odvozovala svůj původ od Ondřeje Szalatnaye, který byl roku 1693 povýšen Leopoldem I. do šlechtického stavu. Jeden z potomků Ondřeje Szalatnaye Jan (1758–1827) vystudoval evangelické bohosloví a po vysvěcení na kněze r. 1783 byl vyslán do Čech, kde byl po vydání tolerančního patentu nedostatek nekatolických duchovních. Jako duchovní správce působil v Moravči (okr. Pelhřimov) a po dvou letech se oženil s Českou Lydií Marešovou. Prodal své zděděné uherské nemovitosti a v Čechách se zcela asimiloval, šlechtický titul nikdy neužíval. Ve stejné životní dráze pokračoval jeho syn Jan (1793–1877), evangelický farář v Moravči na Pelhřimovsku, a poté

i oba starší Janovi synové Jan (1832 až 1856), absolvovalý teolog, a Justus Emanuel (1834–1910), od r. 1857 vikář, později farář a od r. 1889 superintendent evangelické církve ve Velimi.

Benjamin Szalatnay vystudoval reálku a vyšší hospodářskou akademii, pracoval v cukrovaru, jako hospodářský úředník, sekretář a správce panství, byl společníkem dovozců hospodářských strojů Fleischer & Co. v Praze a roku 1876 se stal samostatným velkoobchodníkem, šéfem firmy Szalatnay & Kröschel. Často cestoval do ciziny, jednak kvůli obchodu, ale i ze soukromých kulturních zájmů, procestoval téměř celou Evropu, část Asie a Afriky. Zároveň se začal zajímat o historii svého rodu a vyvíjet úsilí navrátit původní a léta neužívaný šlechtický titul své rodině. To se podařilo v roce 1900, kdy c. k. ministerstvo vnitra povolilo jemu i potomkům užívání predikátu „de Nagy Szalatna“.

Dne 30. 8. 1881 se v Praze oženil s Annou, roz. Kulichovou (1852–1913), dcerou Vojtěcha (1811–1883) a Kateřiny Kulichových, v letech 1843–1894 majitelů zámku a velkostatku v Pravině. Z manželství Anny a Benjamina se zde v domě narodila dcera Anna

a synové Rafael a Benjamin, všechny děti byly pokřtěny v evangelickém kostele sv. Klimenta v Praze. Od roku 1887 bydlela rodina v Praze na Novém Městě, v Havlíčkově ul. 13.

Dcera Anna (1882–1942) se v roce 1906 provdala za advokáta JUDr. Emila Pavla z Lány (1879–1945), měli syny Emila (1907–?) a Jeronýma (1916–?) a dceru Jiřinu (1908–?). Emil Pavel Lány pocházel z české černilovské větve původně uherského šlechtického rodu, byl jedním z nejvýznamnějších právníků první republiky, od roku 1937 prezidentem Vrchního zemského soudu v Praze. Za druhé světové války se aktivně účastnil odboje, padl během květnového povstání.

Syn Rafael Justus (1884–?) studoval v Praze, v Hamburku a Ženevě, po praxi v Anglii a v Americe byl před první světovou válkou úředníkem banky Bohemia. Od roku 1907 žil trvale v USA a Kanadě, oženil se s Wilmou Scottovou z Toronta. Byl dlouholetým předsedou Masarykovy letecké ligy v USA a nakladatelem anglických vydání knih pro děti českých autorů.

Nejmladší syn **JUDr. BENJAMIN/BENŐ SZALATNAY-STACHÓ** (29. 3. 1886, Žižkov až 5. 3. 1970, Řím, Itálie), veden myšlenkou, aby aspoň jeden člen rodiny uměl maďarsky a mohl se dorozumět se svými uherskými příbuznými, absolvoval gymnázium v Miškovci v Maďarsku, ale práva studoval již v Praze na České Karlo-Ferdinandově univerzitě (1904–1909). Poté byl koncipientem na místodržitelství v Terstu, za první světové války byl v rámci vojenské služby přidělen jako civilní komisař pro obvod německé armády v Haliči, kde se po státním převratu přihlásil na podzim 1918 do služeb Čs. národního výboru. V roce 1919 byl přijat do služeb Ministerstva zahraničních věcí a přidělen ve funkci vicekonzula k Úřadu delegáta ČSR v Maďarsku. Po konfliktech s dalšími čs. diplomaty, které plynuly z jeho maďarského původu, byl koncem roku 1921 přeložen do Prahy. V letech 1927 až 1930 působil jako legační tajemník na čs. vyslanectví v Japonsku, od ledna 1934 jako chargé d'affaires vedl čs. vyslanectví v Egyptě. Zde setrval, kromě krátkodobé evakuace úřadu do Palestiny při ohrožení Káhiry postupem německých jednotek v létě 1942, až do května 1944 a poté byl přeložen k vyslanectví ČSR v Londýně. V listopadu 1945 se měl vrátit do Prahy,

ale neučinil tak a v roce 1947 bez povolení ministerstva odcestoval do Kanady. Tam pracoval v Art Gallery Eaton v Torontu a získal kanadské státní občanství, později žil v Itálii.

Zdroj: Rodinný archiv Szalatnayů – Szalatnay & Kröschel, dovoz a vývoz strojů a potřeb pro hospodářství a průmysl v Praze (1815–1931). Praha, Archiv Národního technického muzea, 1954; Národní listy, 8. 2. 1925, s. 4 (nekrolog).

V letech 1932–1939 v domě bydlel MUDr. Ivan Krašeninnikov, v roce 1939 předseda Spolku ruských lékařů v ČSR. S manželkou Žofíí a synem Valentinem žili v Praze po emigraci z Ruska v roce 1922.

VALENTIN KRAŠENINNIKOV (30. 12. 1903, Hämeenlinna/Tavastehus, Finsko – 13. [16.] 5. 1939, Praha), figurální malíř, studoval v Praze na Vysokém učení technickém architekturu a pozemní stavitelství, poté na Uměleckoprůmyslové škole a v letech 1927–1931 na Akademii výtvarných umění v Praze u prof. Franze Thieleho (1868–1945). V roce 1936 uspořádal ve výstavní síni Krasoumné jednoty, která tehdy sídlila v Pštrossově ul. 12, soubornou výstavu svého díla. Představil zde např. obrazy *Balkon*, *Lóže*, *Odaliska*, *Zkouška klobouku*, *Arabské děvče*, *Žena s kvítím*, *U čaje*, *Ležící žena* ad.

Zdroj: Toman, Prokop: Nový slovník československých výtvarných umělců. 3., rozš. vyd. 1. díl, A–K. Praha: Ryšavý, 1947.

Seifertova 5/571

Původně novorenesanční činžovní dům byl postaven podle projektu stavitele Jana Alfonse Šimáčka (→ Seifertova 51) v roce 1887. V třípatrovém domě bylo 12 bytů, na svou dobu nadstandardně prostorných: dva byty 5 + 1, pět bytů 4 + 1, jeden byt 3 + 1, jeden byt 2 + 1 a tři byty o jedné místnosti v suterénu, z toho dva byty měly ještě obchodní místnost a v domě bylo dalších devět provozních místností. Jídelny a pokoje ve větších bytech měly bohatou nástropní výzdobu, na dům navazovala terasovitá, parkově upravená zahrada. Dnešní podoba domu je výsledkem přestavby a nástavby z roku 1927, provedené pro Federaci strojvůdců. Federace strojvůdců koupila dům v roce 1920 od potomků stavitele Šimáčka za 190 000 korun, v letech 1908–1939 byl jejím spolkovým domem. Další úpravy proběhly v roce 1946 a v 90. letech, od roku 2003 je dům kulturní památkou.

Nad vchodem je umístěna deska s reliéfem lokomotivy a nápisem ODBOROVÁ ORGANISACE STROJVŮDCŮ.

Vlevo od vchodu je umístěna pamětní deska:

ZDE PADL 5. 5. 1945
NEZNAMÝ BOJOVNÍK
ČEST JEHO PAMÁTKE!

V letech 1890–1891 v domě bydlel **LUDVÍK LOŠTÁK** (1. 3. 1862, Nové Mitro-

